

Rapport från Atlanten, väster om Marocko

Jag blev liggande i Lagos marina under tre långa veckor för att kunna träffa Hedda och Karna under höstlovet.

Jag och Hedda hör lovord om Porto Santo strax norr om Madeira och bestämmer oss för att segla dit för ett stopp på vägen till Kanarieöarna.

Även i Portugal har det nu blivit sent på säsongen. November bjuder normalt inte väder och vindar som är ideala för längre passager. Andra seglare som har ämnat vidare har redan gett sig av och vi får vänta in att ett oväder drar förbi innan vi kan ge oss av. Överfarten till Porto Santo beräknas ta fyra dygn. Väderprognosen är inte den bästa men vi har inte råd att vänta på bättre förutsättningar. Prognosen innan avfärd sade: frisk men avtagande nordlig vind under första dygnet; kommande två dygn, svaga till måttliga vindar med riktning från omkring syd och väst; därefter spåddes återigen frisk vind från nord.

Med revat storsegel gör vi bra fart första dygnet och avverkar 140 sjömil första dygnet.

På förmiddagen andra dagen dör vinden och vi går för motor ett par timmar innan vi får vind från sydväst. Med vinden in från sydväst kan vi inte hålla upp mot Porto Santo utan får falla av och gå i sydlig riktning resten av dygnet.

Jag har ingen utrustning för att ta emot väderuppdateringar till havs. Men som tur är så bestämde Anders Ahlström, en god vän till mig, på en första-majlunch att jag skulle ha med en satellittelefon. -Så får det bli sa Anders och höjde sitt glas!

Tvingad höja mitt glas, så stadfästes beslut om satellittelefon med ett par klunkar Åbroöl denna strålande majdag i Lundagård.

Min tanke var att jag skulle kunna ta ner väderrapporter till datorn via denna. Det har naturligtvis inte funkat, sådant funkar aldrig för mig. Däremot har jag kunnat ringa Pia och få personlig väderservice. Pias väderservice ger dessutom tillitsfulla och uppmuntrande ord i anslutning till sjörapporten.

På kvällen, dag två, fanns en allvarlig underton när Pia rapporterade det uppdaterade vädret. Den nordliga vinden som skulle komma om ett dygn; skulle bli kraftig. Att angöra lilla Porto Santo i oväder kändes inte lockande så vi bestämmer oss för att sätta kurs mot Kanarieöarna istället.

Under tredje dagen bildas höga molnformationer och vindstyrkan varierar. Framåt kvällen vrider vinden till nord och ökar. Vi tar ett andra rev i storseglet och rullar in halva förseglet. Vi sätter upp skivan till sjökojen och förbereder oss för hårt väder så gott vi förstår. Vi lagar Penne med tonfisk på stormköket. Stressad av kommande väder, märker jag att händerna darrar av adrenalinpåslag när jag ska äta. Vi stänger luckan och tänder Steltonlampan. Vindrodret styr båten med enastående precision och kraft!

Jag lider med båtens materiella ting; genuaskot som är spända som fiolsträngar och segel som slår gör ont i mig. Mest plågas jag av det tunga och konstanta arbetet som vindrodret gör. Vindroder får ofta egennamn; "Boy" är min stora vän.

In på natten till dag fyra ökar vinden sakta men säkert och vågorna bygger upp. Vid tvåtiden går jag, med pannlampa, fram på fördäck och tar ner bommen till det utspirade förseglet. På vägen tillbaka får vi en stor våg som perfekt klatschar oss i sidan. När jag kommer tillbaka står Hedda i två decimeter vatten som slagit in i sittbrunnen. Jag rullar in några varv till på förseglet innan vi går ner

och stänger luckan. Känslan att sitta inne med lätta kläder och svängande oljelampa, medan oväder rasar utanför vårt skal, känns märklig.

Vid middagstid dag fyra har vi kraftig vind in från styrbords låring. Vågorna är nu höga och oroliga. Vi tar ner hela storseglet och rullar in förseglet så att vi endast har en kvadratmeter segel kvar. Vi gör en snittfart mellan fem och sex knop trots den lilla segelytan.

Segelhanteringen går enastående och vi revar i god tid. Jag kan dra ner och reva storseglet utan att gå upp i vind. Jag är inte rädd för att gå upp på däck och göra de handgrepp som blivit mer och mer rutinmässiga.

Resten av dag fyra och dag fem kommer vi att sitta instängda kabinen och lyssna till hur vågorna slår mot båten, hur det fräser till när vågkammen bryts från en stor våg. Genom plexiglasluckan kan vi följa skådespelet. Jag lyssnar med rädsla efter tonartshöjningar från tjetet i riggen. Jag är rädd.

Jag är ju en ganska räddhågsen, femtioårig, drömmare. Min enda erfarenhet av utsjösegling skaffade jag mig förra sommaren. Innan dess har jag bara seglat Blekingseka. Trots att jag seglat flera varv runt jorden med mina hjältar: Joshua Slocum, Naomi James, Göran Cederström, Björn Larsson, Steven Knox-Johnson, Kurt Björklund, Sven Lundin och Röde Orm, är jag rädd.

Jag har svårt att sova, jag har ingen aptit, jag ligger och lyssnar med konstant anspänning. Jag får perioder med hjärtklappning. Jag ligger och andas djupt och försöker hitta meditativa tankar i stället för de återkommande, malande och osammanhängande tankarna kring säkerhet och handlingsplaner om något skulle hända. Hedda ligger i bara shorts och linne, tillsynes trygg, i sin koj. Jag ligger med säkerhetsselen på, för att vara beredd. Den konstanta anspänningen ger mig huvudvärk.

Gitte Kik och Boy har inget till övers för min oro utan går stadigt och säkert på mot Lanzarote. Våra vakter är oregelbundna. Hedda tar över när jag tror mig kunna somna. Övervakningen är enkel; se att vi håller kurs, se att vindrodret är i balans, titta på skärmen så att inga fartyg ligger på kollisionskurs, sätta äggklockan på en kvart för nästa utkik.

Vi bör angöra Lanzarote på morgonen dag sex. Väderuppdateringen från Pia inför sista natten går åt rätt håll; vinden ska troligen avta en aning. Vi får under natten en tonartssänkning i riggen och jag känner lättnad.

Hedda sover och jag sitter ute när vi rundar Lanzarotes nordöstra udde. Jag rullar ut mer på förseglet. Vågorna är höga, men jämna. Vågorna pumpar oss framåt med rörelse av välvilja. Solen stiger över Sahara och lyser på Lanzarotes vackra månlandskap. Vinden som nu drar ner från vulkanslutningarna är torr och doftar rostad majs. Tårar rinner ner för mina kinder.

Att jag blev så pass rädd och spänd under vår översegling till Kanarieöarna skrämmer mig. Det väder vi hade var helt normalt och inget problem för en Späckhuggare i sig. Vår granne från Slite på Gotland med nio års erfarenhet i sin Laurin 32 har bestämt sig för att skrota sin plan att segla ensam över Atlanten. Vi träffade en ensamseglande fransman som hade blivit rammad av en stor fiskebåt utanför Marockos kust. Det florerar rykten om olyckor; en ensamseglande tysk seglade på land i Portugal. Båten sjönk men han klarade sig.

Jag läste en bok med rapporter från sjöräddningsuppdrag en gång. Jag minns en rapport från sjöräddningen på Listerlandet i Blekinge, där man undsatte en äldre tysk seglare efter ett oväder. Man fann skepparen paralyserad, sittandes på durken. Båten var i fullgott skick.

När jag bestämde mig för att ensamsegla kontaktade jag medlemmar från Skåne och Blekinge i Svenska oceansegelarklubben och Svenska kryssarklubbens medelhavssektion, för utbyte av erfarenheter. I mitt mail beskrev jag mina planer och idéer. Jag fick, bland andra, kontakt med en äldre engelsman boende i Bjärred (tyvärr träffade jag aldrig honom). I sitt mail gratulerade han mig till mitt beslut.

- Nu är en sak mycket viktig, förklarade han.

- Från och med nu får du bara lyssna på de seglare som har kommit iväg. De som bara drömmer och rustar sina båtar vill stoppa dig. De kommer medvetet eller omedvetet bara hitta problem och hinder för dig.

Orden har satt sig.

Nu ska jag umgås med Atlantseglare och luttra mitt sinne under en tid.

*Med denna bild vill jag tacka min segelsponsor Tegnér's Matsalar & T-Bar
- Logotypen flyger stolt på de stora haven*